

VOOR DE STAATLOZE of NIET-REPATRIEERBARE IMMIGRANT is **HIER** 'HET NIEUWE LAND'

CAMPAGNETEKST 2013 - 2014

Immigranten die het bevel hebben gekregen het grondgebied te verlaten worden door de federale overheid fors aangespoord te kiezen voor een 'vrijwillige' terugkeer. Het alternatief is een gedwongen repatriëring. Een aantal immigranten kán evenwel niet naar het vaderland terug. Noch vrijwillig, noch gedwongen. Ofwel hebben ze geen vaderland meer, en zijn ze staatloos. Ofwel wil hun vaderland hen niet meer opnemen. Deze groep is dus buiten de eigen wil om niet-repatriëerbaar.

KMS/AMOS wil het tijdens de campagne 2013-2014 opnemen voor deze staatloze en niet-repatriëerbare immigranten. Voor hen is België' het nieuwe land'.

NIET – REPATRIEERBAAR

KMS/AMOS kiest bewust voor de term 'niet-repatriëerbaar' in plaats van het meer gangbare 'niet-verwijderbaar' of 'niet-uitzetbaar'. De redenen waarom een immigrant niet naar zijn land van herkomst teruggestuurd kán worden, liggen vaak bij het land van herkomst zelf.

Een staat kan om uiteenlopende redenen weigeren, tijdelijk of definitief, een onderdaan op zijn grondgebied toe te laten. Indien een ambassade of een consulaat weigert reisdocumenten of een laissez-passer af te leveren is er sprake van een administratieve onmogelijkheid om terug te keren.

Het is evenwel ook mogelijk dat een feitelijke toestand een terugkeer onmogelijk maakt, dit bijvoorbeeld doordat de luchthaven gesloten is of doordat er geen vluchten zijn naar het land van herkomst.

Bij zowel een administratieve als een feitelijke onmogelijkheid om terug te keren is het duidelijk dat de betrokkenen (voorlopig) niet terug kunnen naar hun 'patria', naar hun vaderland. De schuld hiervoor ligt buiten hen. Ze zijn niet-repatriëerbaar.

Immigranten kunnen op basis van hun niet-repatriëerbaarheid een verlenging aanvragen van de termijn om het grondgebied te verlaten. Dit kan gebeuren door middel van een gemotiveerd verzoek.

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) kan de termijn om het grondgebied te verlaten verlengen wanneer het bewijs geleverd wordt dat een vrijwillige terugkeer onmogelijk is. Zolang de verlengde termijn loopt, geldt een verbod op gedwongen terugkeer.

Een recente vergelijkende studie voor de Europese Commissie stelt vast dat in ons land een officiële verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten inderdaad mogelijk is, maar voegt eraan toe dat er geen wetgeving bestaat die de voorwaarden voor een verlenging duidelijk afbakent¹.

---

¹ Study on the situation of third-country nationals pending return/removal in the EU Member States and the Schengen Associated Countries, 11/03/2013 p. 29

Een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten brengt in ons land evenwel geen extra rechten met zich mee. Annex 1 van de reeds vermelde studie voor de Europese Commissie² biedt een volledig overzicht van de rechten van zulke immigranten in de 31 Europese lidstaten en in de met Schengen geassocieerde landen.

Immigranten die nagenoeg blijvend niet-repatrieerbaar zijn lopen het risico in een permanente toestand van illegaal verblijf terecht te komen. Ze lopen het risico herhaaldelijk te worden opgepakt.

Niet-repatrieerbare immigranten kunnen dan ook meerdere bevelen krijgen om het grondgebied te verlaten (BGV). In 2012 werden 76.497 BGV's afgegeven. De overgrote meerderheid waren personen in de leeftijdscategorie van 21-34 jaar (42.934 personen). In 2012 kregen 13.052 personen meerdere van dergelijke bevelen.

Tussen januari en juli van dit jaar kregen 8.836 personen meerdere BGV's.³ In die periode werden in totaal 45.758 BGV's afgegeven. De kans is heel groot dat er tussen de 8.836 personen die in de eerste zeven maanden van dit jaar een BGV kregen heel wat niet-repatrieerbare immigranten bevonden.

Nationaliteit	Afgegeven BGV's Jan. – juli 2013
Marokko	5.203
Algerije	3.323
Congo DR	2.485
Guinee	2.125
Rusland	2.046
Afghanistan	1.964
Kosovo	1.820
Armenië	1.474
Pakistan	1.315
Albanië	1.246
Andere	22.757
Totaal	45.758

Bron: Dienst Vreemdelingenzaken.

Een opeenstapeling van BGV's kan vermeden worden indien personen die nagenoeg permanent niet-repatrieerbaar zijn over een document zouden beschikken die hun toestand verduidelijkt.

² http://ec.europa.eu/dgs/home-affairs/e-library/documents/policies/immigration/return-readmission/docs/11032013_sudy_report_on_immigration_return-removal_annex_1_en.pdf

³ <http://www.dekamer.be/QRVA/pdf/53/53K0133.pdf> (pagina 317)

De Europese Terugkeerrichtlijn dringt er inderdaad op aan dat personen die illegaal in een land verblijven maar die nog niet geregatrieerd kunnen worden een schriftelijke bevestiging krijgen van hun situatie om ervoor te zorgen dat ze hun situatie kunnen bewijzen bij controles of inspecties:

- Er dient een regeling te worden getroffen voor onderdanen van derde landen die illegaal verblijven maar nog niet kunnen worden uitgezet. Voorziening in hun elementaire levensbehoeften dient volgens de nationale wetgeving te worden geregeld. Teneinde ervoor te zorgen dat de betrokkenen bij administratieve controles of inspecties een bewijs van hun specifieke situatie kunnen leveren, dienen zij een schriftelijke bevestiging te krijgen van hun situatie. De lidstaten dienen, wat de concrete invulling van deze schriftelijke bevestiging betreft, over een ruime mate van beleidsvrijheid te beschikken en moeten de bevestiging ook kunnen opnemen in uit hoofde van deze richtlijn genomen besluiten in het kader van terugkeer. ([Overweging 12 bij de Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG](#))

Deze overweging werd evenwel niet omgezet in de Belgische wetgeving.

Iemand die voor langere tijd niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst kan wel verzoeken een (tijdelijk of definitief) verblijfsrecht in België te bekomen. Een dergelijke vraag tot regularisatie gebeurt meestal op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De gevolgen van niet-repatrieerbaarheid kunnen evenwel een hypotheek leggen op een dergelijke aanvraag. Immigranten die permanent niet-repatrieerbaar zijn kunnen immers noodgedwongen een beroep hebben moeten doen op alternatieve overlevingsstrategieën. Veroordelingen wegens diefstal kunnen latere pogingen tot regularisatie torpederen.

AMOS vindt het onaanvaardbaar dat immigranten van wie de overheid perfect weet dat ze absoluut niet naar hun vaderland kunnen terugkeren hier moeten (over)leven zonder machtiging tot verblijf.

Het Europese terugkeerbeleid wil duidelijkheid creëren: ofwel mag een derdelander blijven ofwel moet hij/zij terug. Europa wil liefst geen schemerzone. Personen die in afwachting van hun (al dan niet gedwongen) terugkeer om uiteenlopende redenen toch nog op het grondgebied van één van de lidstaten verblijven, zitten wel degelijk in een schemerzone.

De Europese Commissie is zich daarvan bewust en probeerde met de eerder al genoemde ‘Study on the situation of third-country nationals pending return/removal in the EU Member States and the Schengen Associated Countries’ een beter zicht te krijgen op deze grijze zone. De auteurs van het rapport kwamen tot de vaststelling dat in de meeste van de 31 bestuurde landen niet eens een terminologie bestaat om over personen te praten die wachten op terugkeer/repatriëring. Ze pleiten op dit punt voor meer duidelijkheid.

Nederland kent sinds 2005 de zogenoemde ‘verblijfsvergunning buitenschuld’ die een verblijfsvergunning toekent aan vreemdelingen die geprobeerd hebben het land te verlaten maar die daar toch niet in geslaagd zijn. Meer info over het Nederlandse buitenschuldbeleid [in bijlage](#).

STAATLOOSHEID

In het geval van staatloosheid is het zeer duidelijk dat een terugkeer onmogelijk is. Het Verdrag over de status van Staatlozen van 28 september 1954 definieert een staatloze als *‘een persoon die door geen enkele staat, krachtens diens wetgeving, als onderdaan wordt beschouwd.’*

De oorzaken van staatloosheid lopen sterk uiteen. Een persoon kan staatloos worden door het uiteenvallen van een staat in verschillende nieuwe staten. Dit was onder meer het geval na het verdwijnen van de Sovjet-Unie en van het voormalige Joegoslavië.

Staatloosheid kan ook het gevolg zijn van bepalingen in de nationaliteitswet. Zo kan iemand de nationaliteit verliezen na een huwelijk met een partner van een andere nationaliteit. De nationaliteit kan in welbepaalde staten ook automatisch ontnomen worden na een langdurig verblijf van de betrokkene in het buitenland.

Mensen kunnen evenwel ook staatloos zijn of worden doordat een staat discrimineert. De nationaliteitswet van een staat kan ertoe leiden dat de nationaliteit niet wordt verleend aan mensen van een bepaalde huidskleur, origine, geslacht of politieke overtuiging.

In de toekomst kunnen er ook nieuwe vormen van staatloosheid ontstaan ten gevolge van klimaatsveranderingen, bijvoorbeeld wanneer laaggelegen eilandstaten in de wereldzeeën verdwijnen als gevolg van de klimaatopwarming en de stijging van de zeespiegel.

De gevolgen van staatloosheid zijn zwaar. Een staatloze kan zich niet beroepen op de bescherming en bijstand die een staat aan zijn onderdanen moet verlenen. Staatlozen beschikken daarom in hun land van herkomst vaak niet over grondrechten. Staatloosheid kan leiden tot ondraaglijke levensomstandigheden en is een van de oorzaken van migratie.

Procedure via de rechtbank van eerste aanleg

De normale weg om als staatloze erkend te worden is een procedure voor de rechtbank van eerste aanleg. Deze rechtbank is immers bevoegd voor vorderingen over de staat van een persoon. Het al dan niet bezitten van een nationaliteit behoort tot de staat van een persoon.

De bevoegdheid van het Commissariaat voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op het vlak van staatloosheid is beperkt tot het uitreiken van onder meer het attest van staatloze. Een persoon die als staatloze wordt erkend, moet daarvoor zelf contact opnemen met de dienst Documenten van het CGVS. In 2012 werden 89 attesten van staatloze uitgereikt. In 2011 waren dat er 77 en in 2010 werden 140 attesten uitgereikt.

De erkenning zelf van een immigrant als staatloze gebeurt door de rechtbank van eerste aanleg. Een erkenning als staatloze moet worden aangevraagd via een advocaat die een eenzijdig verzoekschrift indient bij de rechtbank van eerste aanleg. Het is de rechtbank van eerste aanleg van de hoofdverblijfplaats van de aanvrager die bevoegd is. Er zijn 27 rechtbanken van eerste aanleg in ons land.

De rechtbank van eerste aanleg analyseert het verzoekschrift. Zij kan een advies aan het parket van de procureur des konings vragen. Deze gerechtelijke procedure neemt veel tijd in beslag.

De aanvrager moet alle elementen voorleggen waarmee kan worden bewezen dat hij geen nationaliteit bezit of zijn oorspronkelijke nationaliteit verloren heeft.

Om zijn staatloosheid te bewijzen moet de aanvrager contact opnemen met de ambassades van de landen waarmee hij een band heeft (waar hij geboren is, waar hij verbleven heeft of waarvan zijn ouders de nationaliteit hadden). Aan de ambassades wordt een, liefst schriftelijke, bevestiging gevraagd van het al dan niet recht hebben op de nationaliteit van dat land.

Meestal is het niet mogelijk om een schriftelijke weigering te krijgen van de ambassade. De feitelijke weigering moet bewezen worden met enkele herhaaldelijke aangetekende brieven aan de ambassades, waarin verzocht wordt om de nationaliteit van dat land te erkennen of toe te kennen.

Daarnaast moeten de nationaliteitswetgevingen opgevraagd worden van de landen waarmee de betrokkene een band heeft. Op basis daarvan dient aangetoond te worden dat de vreemdeling hetzij nooit de nationaliteit heeft gehad, hetzij de nationaliteit van zijn land heeft verloren, zonder mogelijkheid deze opnieuw te verkrijgen.

Indien een kandidaat-staatloze voorheen een asielaanvraag indiende en indien er toen twijfel rees over het land van herkomst, wordt die twijfel best weggenomen met nieuw bewijsmateriaal. Het Openbaar Ministerie kan in geval van (afgewezen) asielzoekers immers inlichtingen inwinnen bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Het Commissariaat kreeg in 2012 van de parketten 38 vragen in verband met ingediende verzoekschriften. In 2011 waren er dat 73, in 2010 kreeg het CGVS 85 vragen en in 2009 waren het er 152.

Indien de rechtbank van eerste aanleg weigert de staatloosheid te erkennen, dan kan beroep aangetekend worden bij het Hof van Beroep. Ons land telt vijf Hoven van Beroep. Tegen een negatieve beslissing van het Hof van Beroep kan eventueel een beroep worden ingediend bij het Hof van Cassatie.

Een erkenning als staatloze leidt evenwel NIET automatisch tot de toekenning van een verblijfsvergunning.

België is in principe bereid de problematiek rond staatloosheid aan te pakken. Reeds in het regeerakkoord van 2008 werden hierover beloftes geformuleerd. Op pagina 135 van het huidige regeerakkoord (2011) beloofde de huidige federale regering:

‘De regering zal een procedure instellen voor de erkenning van de status van staatloze via het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). De erkenning van de status van staatloze zal in principe tot gevolg hebben dat een (tijdelijke) verblijfsvergunning wordt afgegeven. België zal het Verdrag van 1961 tot beperking van staatloosheid ratificeren.’⁴

Dit verdrag werd inmiddels al wel geratificeerd door onze buurlanden Nederland (1985), Duitsland (1977) en het Verenigd Koninkrijk (1966). De staatssecretaris voor Asiel en Migratie beloofde in juni dat ons land van plan is nog dit jaar toe te treden tot het VN-Verdrag van 1961.

Het eerste punt uit de passage van het regeerakkoord is een ander paar mouwen. De overheveling van de bevoegdheid inzake de erkenning van de status van staatloze van de rechtbanken van eerste aanleg naar het CGVS neemt veel tijd in beslag. Dit punt stond ook al in 2008 in het regeerakkoord.

In oktober 2012 verklaarde de staatssecretaris van Asiel en Migratie met betrekking tot het regeerakkoord 2011 in de Kamer:

- *“Het afnemen van de bevoegdheden die de burgerrechtelijke jurisdicties tegenwoordig uitoefenen op het vlak van staatloosheid en het vervolgens toevertrouwen van deze bevoegdheden aan de administratieve overheid die het CGVS is - en in beroep aan de administratieve jurisdictie die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is – brengen belangrijke grondwettelijke kwesties naar boven. Ik wens een maximale juridische zekerheid met betrekking tot de bevoegde jurisdictionele instantie in deze materie.”⁵*

Op 4 juni 2013 verklaarde de staatssecretaris in de Senaat:

- *“Een paar punten moeten verder worden onderzocht en getoetst, zoals de vraag of de toekenning van de status van staatloze een politiek of een civiel recht is. Wij bekijken ook de evolutie in andere lidstaten van de Europese Unie en de wijze waarop de procedure daar wordt georganiseerd. Op het ogenblik bestaat alleen in Frankrijk een procedure voor staatlozen, maar die verschilt op verschillende punten fundamenteel van de in het rapport voorgestelde procedure. Daarom willen we onderzoeken of het Franse systeem beter is dan het systeem dat in het rapport wordt voorgesteld. Het Verenigd Koninkrijk bestudeert de invoering van een procedure, deels geïnspireerd op het Franse model. In andere landen, zoals Nederland, Duitsland, Luxemburg en de Scandinavische landen, zouden er geen concrete plannen bestaan om een specifieke procedure voor staatlozen in te voeren.”⁶*

Het rapport waarnaar de staatssecretaris verwijst is het rapport ‘Staatloosheid in België’⁷ dat in oktober 2012 werd gepubliceerd door het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde naties (UNHCR) . Hierin doet de organisatie een groot aantal aanbevelingen om de situatie van staatlozen in België te verbeteren.

Het UNHCR is onder meer van oordeel dat alle betrokken partijen de bewijslast zouden moeten delen en dat ze zouden moeten samenwerken om de mogelijke staatloosheid van kandidaat-staatlozen te bewijzen. Kandidaat-staatlozen stuiten vaak op problemen bij het bewijzen van relevante zaken. Zij zouden dus niet als enige verantwoordelijk mogen worden gesteld voor het leveren van die bewijzen.

KMS/ AMOS beschouwt het toekennen van de status van staatloze als een civiel recht. Dit valt binnen de bevoegdheden van de rechtbanken van eerste aanleg.

De volledige argumentatie rond dit standpunt vind je in [bijlage](#).

⁴ <http://www.rapporteurs.be/regeerakkoord.pdf#page=135>

⁵ De Kamer: Schriftelijke vraag en antwoord nr : 0318 - Zittingsperiode : 53

⁶ http://www.senate.be/www/?Mlval=/index_senate&LANG=n |

⁷ <http://www.unhcr.be/nl/home/artikel/64f15127b4b6cd39c0774db4a2be6910/staatloosheid-in-belgie.html>

NIET-REPATRIEERBARE EN/OF STAATLOZE IMMIGRANTEN HEBBEN RECHT OP MAATSCHAPPELIJKE DIENSTVERLENING

Staatloze immigranten en immigranten die nagenoeg permanent niet-repatrieerbaar zijn, vallen tussen wal en schip en dreigen in een toestand van permanente illegaliteit te belanden. Ze kunnen niet terug naar hun land van herkomst. Ze moeten goedschiks of kwaadschiks zien te overleven in ons land.

Artikel 57, §2 van de OCMW-wet van 8 juli 1976 beperkt het recht op OCMW-steun voor vreemdelingen in illegaal verblijf tot het verlenen van dringende medische hulp.

Op 16 december 2012 oordeelde de arbeidsrechtbank van Brussel echter dat een persoon die buiten zijn wil om niet-repatrieerbaar is recht heeft op maatschappelijke dienstverlening.

Verzoeker was een Somaliër die in de onmogelijkheid verkeerde om terug te keren naar zijn land van herkomst wegens het ontbreken van reisdocumenten. Hij had geen legaal verblijfsrecht of -document.

De Arbeidsrechtbank van Brussel herhaalde met haar vonnis de vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof en van het Hof van Cassatie:

- De wetgever heeft met artikel 57, §2 van de OCMW-wet willen vermijden dat vreemdelingen, ondanks een uitwijzingsbevel, niet zouden vertrekken.
- Dit is evenwel niet van toepassing op vreemdelingen die het Belgische grondgebied niet kunnen verlaten om reden buiten hun wil om.
- Deze uitzondering wordt strikt geïnterpreteerd. Enkel een absolute onmogelijkheid om het land te verlaten kan in aanmerking genomen worden om vast te stellen dat een vreemdeling zich niet in een illegale toestand bevindt in de zin van artikel 57, §2 van de OCMW-wet.
- De betrokkene bevond zich in deze onmogelijkheid volgens de arbeidsrechtbank, en is bijgevolg gerechtigd op maatschappelijke dienstverlening:

Ook andere arbeidsrechtbanken (bijv. Dendermonde) hebben ondertussen gelijkaardige rechtspraak gepleegd. Nochtans blijven OCMW-raden in eerste instantie een aanvraag tot maatschappelijke dienstverlening weigeren. Het OCMW verliest door dergelijke weigeringen meer en meer zijn rol als laatste vangnet. Daarvoor is het echter ooit in het leven geroepen. In tijden van crisis lijkt niet langer de 'nood' het belangrijkste criterium voor toekenning van bijstand, maar de 'temperatuur' van de politieke en publieke opinie.

AMOS is van oordeel dat OCMW's het recht van staatloze en niet-immigranten op maatschappelijke dienstverlening dienen te erkennen. Hierdoor kunnen lange en nodeloze procedures voor de arbeidsrechtbanken vermeden worden.

DE POLITIEKE EISEN VAN DEZE KMS/AMOS CAMPAGNE 2013-2014

Naar aanleiding van de campagne 2013-2014 die focust op het lot van staatloze en niet-repatrieerbare immigranten formuleert AMOS/KMS volgende eisen.

Staatlozen

In september 2014 zal het precies zestig jaar geleden zijn dat ons land het VN-Verdrag over de status van Staatloze ondertekende. AMOS/KMS eist:

1. Immigranten die erkend worden als staatloze krijgen onmiddellijk een verblijfsvergunning. Kandidaat- staatlozen krijgen tijdens de procedure die moet leiden tot hun erkenning als staatloze een tijdelijke verblijfsvergunning.
2. De erkenning van de status van staatloze blijft in handen van de rechtbanken van eerste aanleg. Het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) staat in voor het administratief dossier ter voorbereiding van een vlotte toekenning van een verblijfstitel na erkenning als staatloze.
3. België ratificeert het Verdrag van 30 augustus 1961 tot beperking van de staatloosheid.

Niet-repatrieerbaarheid

Derdelanders die buiten hun wil om niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren, lopen het risico permanent in de illegaliteit verzeild te geraken. AMOS/KMS eist - naar analogie met de situatie in Nederland - de invoering van een regularisatie type 'buitenschuld':

4. Het bestaande artikel 9quater van de Vreemdelingenwet van 1980 wordt vervangen door een nieuw artikel. Dit artikel bepaalt de criteria waaraan een immigrant moet voldoen om als niet-repatrieerbare vreemdeling een regularisatie van het verblijf te bekomen.

In ons voorstel luidt paragraaf 1 van het nieuwe artikel 9quater als volgt:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die, in het kader van een vrijwillige of gedwongen terugkeerprocedure, niet in de mogelijkheid is effectief gerepatrieerd te worden wegens een weigering van de autoriteiten van zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, verkrijgt een machtiging tot verblijf in het Rijk op basis van een aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde.

(de volledige tekst vind je [in bijlage](#))

5. Organisaties die de vrijwillige terugkeer begeleiden melden aan de Dienst Vreemdelingenzaken welke dossiers van vrijwillige terugkeer niet-uitvoerbaar zijn buiten de wil van de cliënt om en waarom. Deze organisaties informeren ook de kandidaat-terugkeerder over de mogelijkheid van het indienen van het nieuwe artikel 9quater om een (tijdelijk) verblijfsstatuut te bekomen.

Maatschappelijke dienstverlening

Personen die buiten hun wil om niet naar hun vaderland kunnen terugkeren en die permanent in de illegaliteit dreigen te belanden, worden gedwongen om hier in penibele omstandigheden te overleven. AMOS/KMS eist:

6. OCMW's bieden maatschappelijke dienstverlening aan staatlozen en niet-repatrieerbare immigranten overeenkomstig artikel 1 van de OCMW-wetgeving.

'Elke persoon heeft recht op maatschappelijke dienstverlening. Deze heeft tot doel eenieder in de mogelijkheid te stellen een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid. Er worden openbare centra voor maatschappelijk welzijn opgericht die, onder de door deze wet bepaalde voorwaarden, tot opdracht hebben deze dienstverlening te verzekeren.'

TENSLOTTE

KMS/AMOS wil met deze campagne staatloze en niet-repatrieerbare immigranten niet alleen uit de schaduw halen, maar er ook een ander licht op werpen. Door de berichtgeving over het asiel- & migratievraagstuk lijkt het erop dat alle situaties gelijkaardig zijn. Sommigen vinden het 'ongehoord' dat immigranten in de onmogelijkheid zouden verkeren om zelfs vrijwillig terug te keren. Nochtans is het een bittere realiteit.

KMS/AMOS geeft met deze campagne geen antwoord alle vraagstukken die vandaag op het bord van het migratiebeleid liggen. Wij blijven aandachtig voor de kwesties van 'vrijwillige' terugkeer, niet-begeleide buitenlandse minderjarigen, de kansen voor jonge immigranten, de oorzaken van migratie, enz... Wij focussen in deze campagne op deze bijzondere doelgroepen, omdat wij weten dat het in feite heel eenvoudig is een politieke oplossing te realiseren.

We hopen dat overheid, maatschappelijke instellingen en middenveld beseffen dat er in België honderden mensen leven, wonen en vaak ook werken, voor wie dit land het nieuwe land kan en zal, gewoon moet zijn. Want er is geen andere uitweg!

Contact: Ludwig De Vocht amos@kms.be 0475-690583

**VOOR DE STAATLOZE of NIET-REPATRIEERBARE
IMMIGRANT is HIER 'HET NIEUWE LAND'**